

nogen Bestilling. Endvidere, at Direktøren ikke kunde faa megen Forstand paa Fængselsvæsen i de 3 Maaneder, han var Betjent paa Vridsløse, men det var naturligvis Z., der havde sat ham ind, fordi han var hans gode Ven. Endvidere har S. fortalt mig, at Overbetjenten har kværket Fangerne Nr. 104, 108 og 130, og den Gang Overbetjenten kværkede Fange 130ovre paa Sygehuset, sagde Inspektøren: Giv ham Luft, giv ham Luft, og hvis at Direktøren fik dette at vide, var E. P. snart færdig som Overbetjent. Endvidere har S. sagt mig, at Betjent H. C. N. har slaaet Fange Nr. 79, og S. fortalte yderligere, at han havde spurgt N., hvor han turde gaa hen og slaa Fangerne, for hvis dette kom Direktøren for Øre, saa blev han jaget væk; dertil havde N. svaret, at det havde han ikke tænkt over i Øjeblikket, men N. havde spurgt Fangen, om han vilde have en paa Torsken eller meldes, og Fangen havde valgt det første. Dette har Vagtmesteren ogsaa fortalt til flere andre Betjente, deriblandt ogsaa Betjent H., og Vagtmesteren har yderligere opfordret Betjent H. til at fortælle Direktøren, at Overbetjenten har kværket Fangerne.

Endvidere har S. udtalt om Inspektør A. H., at han var en og en Tuberkelstodder, som ikke havde meget Forstand paa at lede et Fængsel, vi manglede Inspektør F., han skulde nok anderledes sætte Trit i Forholdene. Senere hen kønnes vort Venskab noget, fordi Vagtmesteren ved flere Lejligheder overfusede mig paa mine Vagter uden Grund, og en Gang slog han sig for Brystet og sagde, at han nok skulde rumpe os op og vise os noget andet, for han stod mellem Inspektøren og sine Betjente, og han har ogsaa overfuset de andre Betjente, deriblandt Betjent H., om hvem han ved flere Lejligheder til mig har udtalt, at det var en Overenskomst mellem Inspektøren og S., at han nok skulde faa H. væk, og han har ogsaa, som vedlagte Erklæring fra Reserve-

betjent H. P. J. viser, udtalt til ham, at han nok skulde faa H. og mig væk. Det sidste Aar har en Reservebetjent S., som er Cigarmager af Profession, og som er en god Ven af S., gjort Tjeneste ved Natstyrken, og har jeg ret ofte set S. give S. Cigarer; hvilket H. P. J. og Betjent H. ogsaa har set. S. har ogsaa sørget for, at jeg har mistet Stillingen som Reservevagtmester, for at en af hans gode Venner skulde faa den. Da jeg formener, at Hr. S. gennem hele sin Færd ikke har opført sig, som man kan forlange af en overordnet, saa beder jeg Hr. Direktøren undersøge foranstaaende, da jeg ikke er den eneste, S. har udtalt sig til. Betjent H. f. Eks. er ogsaa vidende om en Del af de af mig anførte Udtalelser.

Ærbødigst

Fængselsbetjent A. B. J.

Nyborg d. 9. September 1915.“

Denne Klage indeholder grove Beskyldninger belagt med grove til Dels raa Citater, der, saafremt de er rigtige, vidner om nedbrudt Tjenesteaaand og korrumpet Tone i Fængselspersonalet, den indgives til Fængselsvæsenets højeste Myndighed, og denne anstiller en Undersøgelse, der, saa vidt Mindretallet kan se, fører til en Bekræftelse af væsentlige Punkter i Klagen — se f. Eks. Forhørsudskriften Nr. 79/1916 Side 27 — og altsaa for saa vidt disculperer Klageren, hvad der dog her er af mindre Betydning. Hovedsagen er, at Klagen kommer Direktøren for Fængselsvæsenet i Hænde, at den foranlediger en Undersøgelse, og at der derefter — intet sker. Ingen tiltales, ingen straffes, ingen afskediges. Alt bliver ved det gamle, og allerede dette Faktum maa vise enhver, der overhovedet har Begreb om Administration, om Tjenesteaaand og Tjenestetone, at Skrivelsen af 2. Juni 1916 har fuldt ud Ret, naar den betegner Tjenesteaaanden som nedbrudt og Tonen i Personalet som korrumpet. Og denne Bedømmelse af Forholdene understreges Side op og Side